

med dem og give en vis Støtte til dem, for at man deri kan have en Betyggelse. Derfor taler Udvalget om en planmæssig og mere betryggende Maade. Dernæst vil jeg sige: Hvad er Børnehjem med 5 Børn hist og 5 Børn her, naar der er Tusinder og atter Tusinder af Børn, som man ikke gjør Noget for. Nei, man vil netop have Børnehjemmene i en bedre Gænge, saaledes at der kan blive Plads i Sagen, og at man kan faae Visshed for, at der virkelig arbeides for det smukke Formaal, som det høitærede Medlem udtalte sig for. Jeg finder mig foranlediget til saa udførlig at omtale dette, fordi jeg nødig vil, at det skal staa hen, at Udvalget og Thinget her ere særlig haardhjerte. Det ere de ikke; tværtimod, jeg erkjender, at man har været meget filantropisk med saadanne Ting, og naar der nu paa en Maade foreløbig skal gjøres en Standsning, saafærdig det for mit Bedkommende netop af filantropiske Grunde. Jeg har ogsaa fundet mig foranlediget til at udtale mig saa udførligt herom, fordi jeg tidligere har været med til at anbefale, at Thinget skulde henvisse Andragender til Ministeren om Understøttelser til Børnehjem. — Hvad Bevillingen til Bisejatsreisen i Grønland angaar, tror jeg heller ikke, at det er slet saa galt, som der blev sagt, at man ingen Grunde har til Negtelsen. Jeg har mine Grunde, hvorfor jeg var med til at negte den fra først af, og jeg skal kort antyde dem. Det er de ærede Herrer bekendt, at der baade med Hensyn til den grønlandske Mission og i det Hele med Hensyn til Arbeidet i Grønland er en forskjellig Opfattelse af, hvorledes der skal missioneres og arbeides. Nu er, saavidt man kan skjønne — det er idetmindste min Opfattelse — Arbeidet med Hensyn til Missionen beroppe kommet igang paa en tilfredsstillende Maade. Det høitærede Medlem (Monrad) veed naturligvis bedre end jeg, at der er to Retninger, der strides, den ene Retning vil indpode Kristendommen paa det gamle grønlandske Fjeld, og det er rigtigt — det er det, der skal gjøres — men den anden Retning vil gjøre noget Mere tillige, den vil kultivere paa en Maade, som forandrer Befolkningens grønlandske Levevis; man frygter nu den Retning i Missionen, der vil kultivere Grønlanderne, gjøre dem til en Art Europæere istedetfor at indpode dem Kristendom, saaledes som de ere. Jeg skal for mit Bedkommende ikke negte, at jeg ikke ønsker, at en Bisejats herredesfra skal gribe ind i Striden mellem de to Retninger i selve den grønlandske Mission. Vil man have Bisejats beroppe, saa lad samme Maade anvendes der, som an-

vendes herude; tag en Præst beroppefra, lad ham gjøre det og lad ham gjøre Underberetning. Hvorfor skal en Præst herude fra rives fra sit Embede for at visiterer i Grønland? I det Fjerdingaar, eller hvor længe det nu kan være, han er deroppe, vil han neppe komme tilstrækkelig ind i Sagen; han vil maaske faste sig ensidig ind i Striden mellem de to Retninger, hvorved vi saa kunne faae et feilagtigt Begreb derom. Det er min væsentligste Grund til ikke at være med til at bevilge Penge til en Bisejatsreise i Grønland. Angaaende Bevillingen til Kirker sagde den høitærede Minister — og jeg paaskjønner dette for mit Bedkommende — at man altid har været villig til at give Bevilling til Kirker i de Egne, hvor der virkelig er Trang dertil. Jeg vil haabe, at den høitærede Minister sørger strengt for — hvad der forresten er omtalt i hans Betænkning — at man, inden Bevillingen gives, er fuldstændig paa det Reene med to Ting, Bedligholdelsen af Kirker og tillige Stedet, hvor den skal ligge; thi det er en bekendt Sag ogsaa for den høitærede Minister, at en Bevilling ikke har kunnet komme til Udbetaling, fordi man ikke kunde enes om Stedet. Med Hensyn til Bedligholdelsen skal jeg bemærke, at jeg vilde finde det ønskeligt, om den høitærede Minister maatte være istand til i Forbindelse med de paagjældende Komiteer at finde en anden Maade at udrede Bedligholdelsesomkostningerne paa end efter Hartkorn. Jeg veed, at man i de Egne, hvor slige Kirker paatæntes opførte, har havt nogen Vanskelighed ved at sørge for Bedligholdelsen, fordi man vidste, at enten forlangtes det, at der skulde være en lille Kapital tilstede til Bedligholdelsen, eller ogsaa, at det lagdes paa Hartkornet. Men Hartkornet er jo særlig i de daarlige Egne, i de Egne, der ere under Opdyrkning, en meget upaalidelig Maalestok; derved undgaar den største Del af dem, som benytte Kirken, at yde Bidrag, hvortil de forøvrigt ere villige. Den høitærede Minister har i en Skrivelse til en Komite erklæret, at han saaned Myndighed. Denne Komite foreslog disse Bedligholdelsesomkostninger dels lagte paa Hartkornet, dels paa det Antal Familiefædre, som benytte Kirken, en Maade, jeg synes i og for sig er anbefalesværdig. Jeg vil haabe, at den høitærede Minister i saa Henseende maa komme til en Forstaelse med de Paagjældende; savnes der en eller anden Hjemmel for en saadan Ordning, vil det ikke kunne være vanskeligt at tilveiebringe denne. Med det Samme jeg taler om Kirker, kan jeg ikke undlade at henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed paa, at det ikke skulde være